

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **První Karlovarská bezpečnostní, s. r. o. (dříve KORVI s. r. o.)**, IČO 25147188, se sídlem Táboritská 880/14, Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 9. 6. 2011, čj. 6051/11-1200-107060,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 9. 6. 2011, čj. 6051/11-1200-107060, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2 000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 4 ze dne 28. 7. 2010, čj. 249090/10/004511108104, kterým byla žalobci vyměřena dodatečná daňová povinnost na daň z příjmů právnických osob za rok 2007, tak, že žalobci doměřil daň v nižší částce, a to ve výši 4 691 280,- Kč a penále ve výši 938 256,- Kč.

Žalobce tvrdí, že správní orgány porušily ustanovení § 92 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neboť nezjistily úplně rozhodné skutečnosti pro správné zjištění a stanovení daně. Odvolací správní orgán neprovedl žalobcem navrhované důkazy a tím jej ukrátil na jeho právech. V důsledku toho dospěl odvolací správní orgán k nesprávnému skutkovému zjištění a následně nesprávnému

rozhodnutí. Žalobce v žalobě konkretizuje ty kontrolní nálezy, ve kterých odvolací orgán nevyhověl jeho odvolání a které napadá žalobou. Jde o kontrolní nálezy pod body II. 4.6, II. 5.1, II. 5.2, II. 8.1, II. 8.2 a II. 8.3.

Ke každému žalobou napadenému kontrolnímu nálezu žalobce nejprve rozsáhle opakuje, co uvedl správce daně, žalobce jako odvolatel ve správním řízení a žalovaný ve svém rozhodnutí. Pak stručně formuluje své žalobní námitky.

Ke kontrolnímu nálezu II. 4.6 žalobce uvádí, že nezpochybňuje názor odvolacího správního orgánu, že čestným prohlášením nemůže být v daňovém řízení proveden důkaz, ale toliko osvědčena určitá skutečnost, nicméně se domnívá, že správní orgán měl postupovat dle § 92 odst. 2 daňového řádu a zjistit co nejúplněji skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Pochybení odvolacího správního orgánu žalobce spatřuje v neprovedení výsledku svědka J. S., po jehož výsledku by odvolací orgán zcela jistě dospěl k jiným závěrům.

K bodu II. 5.1 a 5.2 žalobce uvádí, že příjem z odkoupených pohledávek činil cca 22 000 000,- Kč a byl v roce 2008 celý zahrnut do jeho výnosů. Vyhodnocení správních orgánů, že vynaložené náklady nesloužily k dosažení, zajištění a udržení příjmů, je proto nesprávné. Žalobce je dále přesvědčen o tom, že z ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) nelze dovodit, že vynaložené údaje se vždy musí reálně projevit v příjmech daňového poplatníka, tzn. že mezi výdaji a příjmy nutně existuje vztah jakési přímé úměry. Smysl ustanovení zjevně spočívá v tom, že se musí jednat o výdaje za tímto účelem vynaložené, a tomu tak u žalobce bylo.

K bodu II. 8.1, 8.2 a 8.3 žalobce uvádí, že odvolací orgán nesprávně a neobjektivně posuzoval důkazy předkládané žalobcem a posoudil je a priori tak, že nejsou dostatečným důkazem, že nasmlouvané služby byly provedeny a že fakturace byla oprávněná. Žalobce plně odkazuje na odůvodnění svého odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 4 a na doplnění odvolání. Uvádí, že je nesporným faktem, že právě na základě zprostředkovatelské činnosti společnosti KORVI SLOVAKIA s. r. o. byla uzavřena mandátní smlouva s Likérkou Hrušov. Jejím prostřednictvím byla uzavřena další smlouva na inventarizaci majetku v lihovarech. Z uvedeného vyplývá, že činnost dceřiné společnosti KORVI SLOVAKIA s.r.o. vede k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů žalobce.

Odvolací správní orgán ve svém vyjádření k podané žalobě **k bodu II. 4.6** uvádí, že dle § 92 odst. 3 daňového řádu (§ 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků) daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení a dalších podáních. Tvrdil-li tedy žalobce, že náklad za poskytnutou službu oprávněně zahrnul do nákladů ovlivňujících základ daně a daň, bylo na něm, aby prokázal, že náklad skutečně vynaložil, že služba byla poskytnuta a že náklad skutečně sloužil dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů žalobce. Ustanovení § 92 odst. 2 se použije až tehdy, podaří-li se subjektu tyto skutečnosti prokázat a předkládá-li hodnověrné důkazy, avšak správce daně je nepřijme. Nelze podle odvolacího správního orgánu přenášet důkazní břemeno na správce daně. Daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co tvrdí. Žalobce v průběhu daňového řízení nevznnesl požadavek na výslech svědka. **Ohledně bodu II. 5.1, 5.2, 8.1, 8.2 a 8.3** odvolací orgán uvádí, že žalobce nenamítá nic nového, a proto odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí, v němž byla tato problematika podrobně řešena. Odvolací správní orgán proto navrhuje soudu, aby žalobu zamítl.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.

Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Z protokolu o ústním jednání ze dne 14. 1. 2010, čj. 3408/10/004935108706, je zřejmé, že téhož dne zahájil správní orgán I. stupně daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007. Dne 22. 7. 2010 proběhlo ústní jednání, na kterém byla projednána zpráva o daňové kontrole daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci, na základě skutečností uvedených ve zprávě o daňové kontrole, dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007 ve výši 5 766 720,- Kč a současně vznikla žalobci povinnost uhradit penále ve výši 1 153 344,- Kč.

O odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru rozhodl odvolací správní orgán tak, že dodatečně vyměřenou daň snížil na částku 4 691 280,- Kč; penále bylo dopočteno na částku 938 256,- Kč. Odvolací správní orgán tak vyhověl odvolání žalobce v té části, která směřovala proti kontrolním nálezům II. 1.4, II 1.5, II. 4.1, II. 4.2, II. 4.3, II. 4.5, II. 6.1, II. 7.1. Zbývající části odvolání nebylo vyhověno.

Bodem II. 4.6 správní orgán I. stupně vyloučil z daňových nákladů s odkazem na porušení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů částku 100 000,- Kč fakturovanou J. S. za poradenství v oblasti hardware a software. Správní orgán I. stupně posoudil uvedené skutečnosti jako nevěrohodné, neboť na předmětné faktuře je uvedena částka 100 000,- Kč bez DPH a na příloze faktury je uveden rozpis, ze kterého vyplývá, že se mělo jednat o výrobu a úpravu software a školení pracovníků v částce 100 000,- Kč včetně DPH. Žalobce v odvolání uvádí, že pan S. pro něj zajišťoval kompletní servis výpočetní techniky, bez které by nebylo možné vytvořit dosažené příjmy. Spolupráce s panem S. byla navázána, poněvadž žalobci chyběl pracovník informační technologie. Žalobce dále poznamenává, že příloha k uvedené faktuře byla chybná. Pro podporu tohoto tvrzení přiložil žalobce čestné prohlášení pana S., v němž uvádí výčet prací, které pro žalobce provedl a uvádí, že k faktuře omylem přiložil rozpis za provedenou dodávku a práce, která byla odlišná od částky uvedené na faktuře. Odvolací správní orgán nesouhlasí s žalobcem, že částka uvedená na faktuře byla daňovým nákladem, neboť doklady obsahují rozpory. Žalobce nepředložil žádné důkazy dokládající, že služby, které byly předmětem fakturace, byly skutečně provedeny a že částka uvedená na faktuře je ve správné výši. Čestné prohlášení není důkazem, nemůže samo o sobě prokázat uskutečnění tvrzené obchodní transakce; může mít pouze charakter tvrzení. Na základě takové listiny nemůže být uznán nárok na snížení daňového základu ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Odvolací orgán proto odvolání v této části zamítl.

Bodem II. 5.1 a 5.2 správní orgán I. stupně s odkazem na ustanovení § 24 odst. 2 písm. y) zákona o daních z příjmů vyloučil ze základu daně z příjmů částku 8 000 000,- Kč a 6 000 000,- Kč za odkup pohledávek, které žalobce zahrnul jako daňový náklad do základu daně z příjmů a které zaúčtoval na stranu „má dáti“ účtu 518200. Na výzvu správního orgánu zástupce žalobce doplnil, že výnosy z těchto pohledávek očekává v dalším zdaňovacím

období. Žalobce v odvolání nesouhlasí s tvrzením správního orgánu, že se nejednalo o náklady vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů, jelikož příjem žalobce z pohledávek při jejich následném prodeji činil cca 22 000 000,- Kč. Následně žalobce doložil smlouvy o postoupení pohledávek a sdělil, že pohledávky získané na základě předložených smluv byly patrně špatně zaúčtovány. Odvolací správní orgán uvedl, že nákup pohledávek nelze dle účetních a daňových předpisů zaúčtovat na účet 518. Do nákladů se zaúčtuje až při vyřazení pohledávky (prodej, odpis...). Daňová uznatelnost se pak při prodeji posuzuje ve vazbě na § 24 odst. 2 písm. s) bod 2. zákona o daních z příjmů. Z předložených důkazních prostředků nevyplývá, že by v roce 2007 došlo k vyřazení pohledávek. Žalobce pohledávky špatně zaúčtoval; neporušil však ustanovení § 24 odst. 2 písm. y) zákona o daních z příjmů, jak konstatoval správní orgán I. stupně, nýbrž účetní a daňové předpisy a § 24 odst. 2 písm. s) bod 2. zákona o daních z příjmů, neboť pořizovací cena pohledávky je nákladem k dosažení, zajištění a udržení příjmů u poplatníka, který vede účetnictví, při jejím následném postoupení do výše příjmu plynoucího z její úhrady. Obě částky za odkup pohledávek tak byly do základu daně zahrnuty neoprávněně, a odvolací orgán odvolání v těchto bodech nevyhověl.

V bodech II. 8.1 a 8.2 správní orgán I. stupně vyloučil z daňových nákladů částku ve výši 2 200 000,- Kč, kterou žalobce zaúčtoval na stranu „má dáti“ účtu 51800 – Ostatní služby. Na fakturách bylo napsáno „Na základě zmluvy o dielo číslo ... ze dňa ... vám fakturujeme poradenské služby“. Žalobce však věrohodnými důkazními prostředky svá tvrzení a faktické uskutečnění konkrétních činností neprokázal. Žalobce tvrdí, že jeho záměrem bylo proniknutí na slovenský trh, a proto založil dceřinou společností KORVI SLOVAKIA s.r.o., která mimo jiné zajišťovala přípravu na účast ve výběrovém řízení u společnosti Železnice Slovenské republiky. Z tohoto důvodu byla uzavřena smlouva o dílo, jejímž předmětem plnění byla poradenská služba v oblasti řízení a provádění obecných inventarizací majetku Slovenské republiky se zaměřením na inventarizaci majetku společnosti Železnice Slovenské republiky, přičemž práce byly provedeny a zaplacený. Odvolací správní orgán zjistil, že v předložených fakturách není uvedena žádná bližší specifikace smlouvy o dílo, na základě které měly být služby provedeny. Faktury dále nebyly opatřeny podpisem ani jiným identifikačním znakem dodavatele. Zhotovitel se zavázal předat písemné materiály v požadované formě a rozsahu v termínu do 31.12.2007. Na výzvu správního orgánu I. stupně, aby žalobce prokázal oprávněnost zahrnutí této částky do daňových nákladů, žalobce reagoval předložením několika materiálů, z nichž však nelze zjistit některé podstatné údaje, zejména pro koho byly zpracovány, kdy byly zpracovány, případně kdo je zpracoval. Žalobce tedy neprokázal, že tento náklad byl vynaložen k dosažení, zajištění a udržení příjmů.

V bodě II. 8.3 správní orgán I. stupně vyloučil z daňových nákladů částku 3 000 000,- Kč, která byla zaúčtována, na straně „má dáti“ účtu 51800 – Ostatní služby, na základě faktury společnosti KORVI SLOVAKIA s.r.o. Na uvedené faktuře byl text: „Na základě dodatku č. 1 zmluvy o dielo číslo... ze dňa... vám fakturujeme zprostredkovanie“. Důvodem k vyloučení částky z daňových nákladů byla skutečnost, že žalobce neprokázal svá tvrzení a faktické uskutečnění konkrétních činností. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasí a uvádí, že proběhly veškeré práce dle předmětu plnění a společnost KORVI SLOVAKIA s.r.o. přinesla odvolateli důležité pracovní příležitosti. Na základě zprostředkovatelské činnosti prováděl žalobce inventarizace v lihovarech Romanovce a Humenné, uzavřel mandátní smlouvu s Likérkou Hrušov i další smlouvy na inventarizaci majetku. Odvolací správní orgán zjistil, že v předložené faktuře není uvedena žádná bližší specifikace smlouvy o dílo, ke které byl vyhotoven dodatek č. 1, na základě kterého měly být vyfakturované služby provedeny; faktura dále nebyla opatřena podpisem ani jiným identifikačním znakem dodavatele. Jelikož žalobce přes výzvu správního orgánu nepředložil žádný další doklad, který by prokazoval provedení nasmlouvaných služeb, či participaci společnosti KORVI SLOVAKIA s.r.o. na

uskutečnění obchodu, bylo jeho odvolání i v této části zamítnuto. K odvolací námitce žalobce, že měl správní orgán provést místní šetření u odběratele na Slovensku, odvolací orgán uvádí, že k tomu nebyl důvod, neboť výnosy žalobce nebyly nijak zpochybněny.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky (dále jen „zákon o finanční správě“) byla ke dni 31. 12. 2012 zrušena finanční ředitelství zřízená podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, mezi nimi tedy i Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu. V souladu s ustanovením § 20 zákona o finanční správě přešla působnost zrušeného Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu na nově vzniklé Odvolací finanční ředitelství, které se s ohledem na § 69 s.ř.s. stalo v tomto řízení žalovaným.

Dle § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů: *„Základem daně je rozdíl, o který příjmy, s výjimkou příjmů, které nejsou předmětem daně, a příjmů osvobozených od daně, převyšují výdaje (náklady), a to při respektování jejich věcné a časové souvislosti v daném zdaňovacím období, upravený podle následujících odstavců.“*

Dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů: *„Výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny. Pokud poplatník účtuje v souladu se zvláštním právním předpisem některé účetní operace kompenzovaně, posuzují se náklady, jejichž uznatelnost je limitována výší příjmů s nimi souvisejících, obdobně jako by byly účtovány odděleně náklady a výnosy.“*

Dle § 24 odst. 2 písm. s) bod 2. zákona o daních z příjmů: *„Výdaji (náklady) podle odstavce 1 jsou také u poplatníka, který vede účetnictví, pořizovací cena u pohledávky nabyté postoupením, a to do výše příjmu plynoucího z její úhrady dlužníkem nebo postupníkem při jejím následném postoupení, (...).“*

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2007, čj. 9 Afs 30/2007-73, uvedl, že *„Z ustanovení § 24 zákona o daních z příjmů tedy vyplývá, že za výdaje snižující daňový základ poplatníka lze uznat takové výdaje, které poplatník: 1/ skutečně vynaložil, 2/ vynaložil v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, 3/ vynaložil v daném zdaňovacím období, 4/ o nichž tak stanoví zákon. Nutno konstatovat, že pro posouzení, zda jsou výdaje daňově uznatelné, je sice podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem daňového subjektu (podmínka 2/), nelze však opomíjet i další podmínky stanovené v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Ne každý uplatněný výdaj může obstát jako výdaj daňově uznatelný. Daňový subjekt, který výdaj zanesl do svého účetnictví a následně daňového přiznání, je povinen v případě pochybností prokázat, že jej skutečně vynaložil a to tím způsobem, jakým deklaroval na příslušném účetním dokladu.“* Nejvyšší správní soud tímto vymezil podmínky, které musí být splněny, aby bylo možné určitý výdaj kvalifikovat jako výdaj dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Z uvedeného rozsudku dále vyplývá, že v daňovém řízení má povinnost prokazovat tvrzené skutečnosti daňový subjekt; nese tedy důkazní břemeno. Důkazní břemeno nelze přenášet na správce daně, jelikož tento není ze zákona povinen vyhledávat důkazy svědčící ve prospěch daňového subjektu. Pokud tedy daňový subjekt v řízení důkazní břemeno neunesl a nevyvrátil oprávněné pochybnosti správce daně, musí se smířit s negativními důsledky, které budou v tomto případě spočívat v neuznání vynaložených nákladů jako nákladů daňových, o které lze snížit základ daně.

Pokud jde o **námítku je kontrolnímu nálezu II. 4.6**, soud konstatuje, že odvolací správní orgán při svém postupu pochybil. Soud přisvědčuje právnímu názoru odvolacího orgánu, že obecně čestným prohlášením určitá skutečnost nemůže být prokázána, nýbrž pouze osvědčena (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č.j. 1 Afs 77/2005-43).

Vždy je však třeba rozlišovat čestné prohlášení daňového subjektu a čestné prohlášení jiné osoby. Čestné prohlášení daňového subjektu je pouze jeho tvrzení zachycené v písemné podobě. Čestné prohlášení třetí osoby je nepochybně důkazním prostředkem – listinou, který musí být správcem daně vyhodnocen (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.8.2014, č.j. 9Afs 139/2013-30).

V nyní projednávané věci bylo daňovým subjektem předloženo čestné prohlášení třetí osoby – pana S. a bylo povinností správce daně provést jím důkaz jako listinou a podle skutkových okolností buď doplnit dokazování svědeckou výpovědí pana S. nebo odůvodnit, proč není účelné tvrzení uvedená v čestném prohlášení z úřední povinnosti prověřovat. V projednávané věci však k žádnému vyhodnocení čestného prohlášení správcem daně ani žalovaným nedošlo, což představuje vadu řízení.

Soud se zcela ztotožnil s konstatováním žalobce **k bodům II. 5.1 a 5.2** o vztahu mezi výdaji a očekávanými příjmy, které cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2004, č.j. 2 Afs 44/2003-73, byť jej výslovně neoznačil. Co se však týče námítky žalobce o tom, že celý příjem z následného prodeje pohledávek zahrnul do svých výnosů, a proto náklady na odkup pohledávek sloužily k dosažení, zajištění a udržení příjmů, soud dodává následující. V souladu se zněním § 24 odst. 2 písm. s) bod 2. zákona o daních z příjmů je u poplatníka, který vede účetnictví, u pohledávky nabyté postoupením, daňovým výdajem pořizovací cena, a to do výše příjmu plynoucího z její úhrady dlužníkem nebo postupníkem při jejím následném postoupení. Z uvedeného ustanovení plyne, že žalobce je oprávněn pořizovací cenu pohledávky uplatnit jako daňově uznatelný výdaj, avšak pouze do výše příjmů plynoucích z její úhrady. Daňový výdaj se tedy uplatní v období, v němž žalobce pohledávku postoupil nebo v němž byla dlužníkem uhrazena. Na žalobci bylo, aby prokázal, že pohledávka byla vyřazena v tomtéž roce, a jaký příjem z ní obdržel. Jelikož se žalobce spokojil s pouhým předložením smluv o postoupení pohledávky a žádné další důkazy prokazující jeho tvrzení nepředložil, soud shledal postup odvolacího správního orgánu za zcela zákonný a správný. Žalobce, který jako daňový subjekt prokazuje všechna svá tvrzení uváděná v v přiznání, hlášení a vyúčtování, v tomto bodě své důkazní břemeno neunesl.

Další žalobní námitka směřovala **k bodu II. 8.1 a 8.2**. Stejně jako u předchozích žalobních bodů, i zde je rozhodující posouzení, zda žalobce splnil podmínky pro uplatnění výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, zda mu výdaj vznikl a zda prokázal, že jej vynaložil. Soud přisvědčil odvolacímu správnímu orgánu v tom, že žalobce neprokázal, že částka 2 200 000,- Kč představuje náklad na dosažení, zajištění a udržení jeho zdanitelných příjmů. Na tento závěr lze usuzovat z absence bližší specifikace smlouvy o dílo, jejímž předmětem plnění byla poradenská služba, dále ze skutečností, že žalobcem předložené faktury nebyly opatřeny podpisem ani jiným identifikačním znakem dodavatele, v neposlední řadě z materiálů předložených žalobcem, které měla dle smlouvy o dílo zpracovat společnost KORVI SLOVAKIA s.r.o., z nichž však nelze zjistit některé zásadní informace, jako např. kým byl materiál zpracován, komu byl určen a kdy byl zpracován a předán žalobci. Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že správní orgán I. stupně zjistil, že některé z materiálů byly veřejně dostupné na internetových stránkách. Jelikož tyto důkazy neprokázaly, že poradenské služby byly společností KORVI SLOVAKIA s.r.o. skutečně provedeny a žádné další již žalobce správnímu orgánu nepředložil, odvolací správní orgán rozhodl zcela správně, když předmětnou částku jako daňový výdaj dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů neuznal.

Námítka žalobce je proto nedůvodná. Odvolací správní orgán v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zhodnotil všechny žalobcem předložené důkazy, uvedl, jakými úvahami se řídil, když je shledal nevěrohodnými, a vyvodil z nich logické závěry.

Námítce žalobce označené jako **bod II. 8.3** o tom, že odvolací správní orgán nesprávně a neobjektivně posuzoval důkazy předkládané žalobcem a posoudil je a priori tak, že nejsou dostatečným důkazem, soud nepřisvědčil. Odvolací správní orgán se zabýval odvolacími námitkami žalobce a v žalobou napadeném rozhodnutí se s nimi řádně vypořádal. Žalobci se opět nepodařilo unést důkazní břemeno, jelikož žádný z jím předložených dokladů neprokazuje, že by dceřiná společnost žalobce zprostředkovala uzavření mandátní smlouvy mezi žalobcem a společností Likérka Hrušov s.r.o. Žalobce předložil pouze dodatek č. 1 ke smlouvě o dílo se společností KORVI SLOVAKIA s.r.o., jímž se rozšiřuje předmět plnění této smlouvy o zprostředkování podpisu mandátní smlouvy, přičemž úplata se sjednává ve výši 3 000 000,- Kč. Dále žalobce předložil mandátní smlouvu uzavřenou se společností Likérka Hrušov s.r.o., z níž však rovněž nelze zjistit, že by se na uzavření smlouvy jakkoli podílela společnost KORVI SLOVAKIA s.r.o. Výdaj ve výši 3 000 000,- Kč proto nemohl být uznán jako výdaj daňový dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Vzhledem ke všemu shora uvedenému soud uzavírá, že odvolací správní orgán pochybil, když čestné prohlášení pana S. jako důkazní prostředek bez dalšího odmítl, aniž by jakkoliv vyhodnotil jeho obsah a podle konkrétních skutkových okolností tvrzení obsažená v čestném prohlášení buď ověřil dokazováním (svědeckou výpovědí) nebo odůvodnil neúčelnost jejich dalšího prověřování. Toto procesní pochybení představuje vadu řízení, pro niž je nutné napadené správní rozhodnutí zrušit.

Žalobce tedy uspěl se svou námitkou proti kontrolnímu nálezu pod bodem II. 4.6; soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Na žalovaném nyní bude, aby o odvolání žalobce znovu rozhodl, a to s přihlédnutím k právnímu názoru, který byl vyjádřen v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku z podané žaloby ve výši 2 000,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. června 2015

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková